בס״ד. משיחת אור לי״ט כסלו ה׳תשמ״ד.

הנחה פרטית בלתי מוגה

בקשתי – אַז מ׳זאָל נעמען (פון די) בקשר מיט דעם מצב בעולם, ווי דערמאָנט פריער אַז ״מלכיות מתגרות זו בזו״, ובפרט אין שנים הכי אחרונות, און אין **חדשים** און **שבועות** הכי אחרונות, גייט דאָס אין אַן אופן מבהיל,

וואָס אמת טאַקע דאָס האָט אַ שייכות צו ביאת משיח, וואָס דאָס איז דאָך איינע פון די סימנים; ס׳איז אָבער מ׳האָט שוין יוצא געווען לכאורה לכל הדעות אין אַלע סימנים, אפילו אין דעם סימן פון אופן פון ״מלכיות מתגרות״, און אעפ״כ גייט דאָך דער מצב אין דעם כיוון ווי מ׳זעט דאָס –

מוז מען עפּעס **צוגעבן**, אָנהויבנדיק, אַז די הוספה זאָל זיין אין אַן ענין וואָס איז פאַרבונדן מיט בקשה להקב״ה, דאָס הייסט מיט תפילה – אע״פ וואָס ביז איצטער האָט מען זיך אפילו אין דערויף ניט נוהג געווען – וויבאַלד אַז ס׳איז צוגעקומען אַ מצב בעולם בכלל, און אויך – במדה ידועה – האָט דאָס אַריינגעדרונגען צווישן אידן. און דאָס איז – דער ענין פון ״מלכיות מתגרות״.

וואָס די עצה לזה איז דאָך אהבת ישראל, ועל דרך זה דער ענין המנוחה בכלל. וואָס ווען איז שייך אַ מנוחה כדרוש וכדבעי – בשעת ״אין שם לא קנאה ולא תחרות״ ולא השגת גבול וכו׳ וכו׳,

איז דערפאַר וואָלט געווען אַ דבר הכי נכון, בהתאם צו דעם מצב שנשתנה בעולם – און וויבאַלד אַז דאָס רעדט זיך אין אַ מקום וואָס דאָרט איז ניט שייך דער ענין פון ״הפסק״ – אַז יעדערער, ניט קוקנדיק אויף זיין הנהגה עד עתה, זאָל ער מוסיף זיין אַלס אַ **הקדמה** לתפילה, אָט דאָס וואָס דער אריז״ל שרייבט דאָס בלאו הכי – אַז ער איז (מוכן) מקבל על עצמו לקיים מצות עשה פון ״ואהבת לרעך כמוך״.

וואָס כאמור, (דאָס איז) די הצעה שטאַמט דאָס פון דעם אריז״ל; מאיזו סיבות איז דאָס ניט ביי אַלעמען מתקבל געוואָרן; דער אַלטער רבי האָט דאָס אָבער אַריינגעשטעלט בסידורו השוה לכל נפש, אפילו צו אַזאַ וואָס ״לא ידע מאי קאמר״ בכל עניני התורה, אַז ער זאָל דאָס אויך זאָגן קודם התפילה, וואָס דאָרט איז דאָך ניט שייך קיין ענין של הפסק.

און דאָס איז ביידע ענינים: דאָס איז אַ קשר במיוחד צו עקבתא דמשיחא, ווען ס׳**ענדיקט** זיך דער גלות, וואָס דער גלות איז דאָך געקומען דורך דעם היפך פון ״ואהבת לרעך כמוך״, ווי די גמרא זאָגט אין יומא – זאָל מען דאָס זאָגן בדיבור, וואָס דיבור אַליין, אַ דיבור טוב, איז דאָך ״קלא בקע רקיעא״, ווי דער אַלטער רבי ברענגט אויך אַראָפּ פון זהר, און ווי אויך פאַרשטאַנדיק בפשטות.

וואָס דאָס איז **בתחילת** (ה) עבודת התפילה.

ועל דרך זה מוסיף זיין אין **סוף** עבודת התפילה, וואָס דאָרט איז אויך דער אַלטער רבי מוסיף אפילו אויף סידור האריז״ל, וואָס ניט אין אַלע סידורי האריז״ל שטייט דאָס, אַז סיום עבודת התפילה איז דאָך מיט אמירת ״עלינו״, און דערנאָך זאָגט מען די דריי פסוקים פון ״אל תירא״ ביז דעם סוף פון דריטן פסוק,

וואָס דאָס איז דאָך פאַרבונדן מיט ביטול כל הגזירות, ווי ער דערציילט אין אסתר רבא (אין מדרש רבא אויף

© 2003 Jewish Educational Media, Inc.

פרשת תולדות

אסתר), אַז דאָס איז געווען די דריי פסוקים, וואָס בשעת ס׳איז געווען אַ גזירה און מ׳האָט געזאָגט אַ תינוק ״פסוק לי פסוקיך״ – האָט געזאָגט דער [ערשטער קינד דעם] ערשטן פסוק; אַ צווייטער תינוק דעם צווייטן פסוק, אַ דריטער תינוק דעם דריטן פסוק – איז געוואָרן ״מפי עוללים ויונקים״, האָט מרדכי געזאָגט: ס׳איז אַ זיכערע זאַך, אַז די גזירה איז שוין בטל געוואָרן.

איז מהנכון, אַז וויבאַלד אַז ס׳איז געוואָרן אַזאַ בלבול בעולם, אַז מ׳זאָל אויך מוסיף זיין – ס׳איז דאָך אין אַ מקום שאין שייך בו הפסק, בסיום כל סדר התפילה – אויך זאָגן אָט דעם פסוק,

וואָס אָט דער פסוק איז דאָך פאַרבונדן מיט ״עמך כולם **צדיקים**״, ״אך צדיקים יודו לשמך״.

אַז דאָס איז אויך בקשר בפרט נאָך מיטן מצב בעולם איצטער, אַז ס׳זאָל זיין דער מצב אין אַזאַ אופן, אַז ס׳זאָל זיין מנוחה בעולם ווי ס׳קען זיין אין זמן הגלות, ביז מנוחה **בשלימות** ווי ס׳קען זיין בזמן הגלות, במילא וועלן אידן זיצן **בשלוה**, וועלן זיי קענען זיין ״יודו לשמך״ – עבודת התפילה, וואָס ס׳דאַרף דאָך זיין אָן מחשבות המבלבלות, עאכו״כ מחשבות המדאיגות.

און ס׳וועט זיין דער ״ישבו ישרים את פניך״ – אַ הכנה קרובה, דורך דערויף וואָס מ׳וועט מוסיף זיין אין עבודת התפילה, איז דאָך לכל לראש אין ענין התפילה דאָס וואָס מתפלל אַז מ׳זאָל קענען מתפלל זיין און מקריב זיין די קרבנות – וואָס ״תפילות במקום קרבנות תיקנום״ – זאָל מען דאָס קענען מקריב זיין די קרבנות עצמם, און – אין אַן אופן פון ״מצות רצונך״.

וואָס דעמולט וועט זיין אויך ״את פניך״: וואו זעט מען די עלי׳ לרגל, ״לראות פני הוי׳״ – איז דאָס דוקא בבית המקדש.

וואָס דאָס איז, בכללות, אויך די הצעה האמורה, אַז ניט קוקנדיק אויף די הנהגה ביז איצטער, (זאָל מען טאָן) זאָל מען אָננעמען די הצעה פון דעם אריז״ל און פון דעם אַלטן רבי׳ן, אויף זאָגן **בתחילת** התפילה, די עטלעכע ווערטער וועגן ״ואהבת לרעך כמוך״; **בסיום וחותם** התפילה – די הצעה פון רש״ל און פון דעם אַלטן רבי׳ן, אַז מ׳זאָל זאָגן ״אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך״.

© 2003 Jewish Educational Media, Inc.